

INDIANEN I SKOGEN

Min pappa berättade om Hjortfot, som var en riktig indian. Han hette Hjortfot för han kunde springa lika fort som en hjort. Han kunde smyga sig fram utan att ett ljud hördes, och sköt hur pricksäkert som helst med sin båge. Han klarade sig utan mat länge, för han hade tränat sig genom att lägga sig hungrig. Han bar en bibel alldeles intill sitt hjärta. Det hade räddat livet på honom en gång. Skottet fastnade i bibeln och nådde inte hjärtat. Han var kompis med ett par vita bröder och hjälpte dom mot de andra väldigt lömska rödskinnen, som alltid dog med ett hemskt skrik.

När vi lekte på bakgården i Sumpan var jag kobój för jag hade bara *pistoler* i sta'n. Men på landet på sommaren med skog som nog liknade Hjortfots skog, lajade jag indian. Min pappa gjorde en pilbåge av enträ, och pilar skar jag själv från kvistar på träden. En gång kom jag på att göra en pil med en halv skatfjäder baktill, för att det skulle likna indianernas pilar. Då märkte jag att pilen gick rakt fram istället för hit och dit utan fjäder. Så det var *därför* indianerna hade fjädrar på pilarna!

Jag känner mig som en riktig indian när jag har pilbågen i handen, ett koger med ett par pilar i på ryggen och en morakniv i bältet. Ett pannband med en enda fjäder i känns verkligare än en fjäderbuske som bara hövdingarna har. Ingen tröja på överkroppen. Men tänk om mitt hår kunde bli lika långt som indianernas! Och min hud kan inte bli lika röd som rödskinnens. Min pappa är röd i ansiktet på

somrarna precis som en riktig indian. Det är jag avundsjuk på. Jag kan smyga nästan helt ljudlöst med mina jumpaskor, fast ekorrar och fåglar märker att jag kommer i alla fall.

I en serietidning om indianer ser jag en bild av en totemfigur, en örn. Jag målar av den, och min pappa klistrar den på en rund utsågad masonitskiva och fernissar den och spikar fast handtag på den. Nu har jag en sköld också. Jag klarar mig i alla väder. Kanske den inte biter mot kulor men svärd och pilar skyddar den mot.

Att vara indian och tänka på hur Hjortfot skulle ha gjort, gör att jag kan laja för mig själv när det inte finns några lek-kamrater i närheten. Ibland smyger jag mig utanför tomtten och går på obanade stigar. En gång ser jag en huggorm komma slingrande. De är skitfarliga, så jag springer därifrån så fort jag kan. Faran är över. Jag möter två tjejer som ler lite retsamt för att jag springer. Men de vet inte vad jag varit med om. Man kan dö av huggormsbett, men jag har undkommit.

Indianer leker inga barn idag. Och Edward S. Ellis böcker om Hjortfot är säkert instoppade i giftskåpet eller censurerade. Hjortfot var ju en riktig överlöpare som hjälpte de vita mot sina egna stamfränder, som kallades rödskinn i böckerna. Alla indianer utom Hjortfot var alltid lömska och obehagliga till och med när de dog, eftersom de skrek på ett oestetiskt sätt. Hjortfot blev kristen till råga på allt; förfädernas religion hade han övergivit. Men det hjälpte mig att visa för min mamma och min mormor att Hjortfot var god eftersom han bar en bibel närmast sitt hjärta. Det gällde att välja rätt fokus gentemot rätt vuxen.

Framförallt var Hjortfot inspirerande för mina och mina sommarkamraters lekar. Att leva skogsliv under dagarna

och skjuta med pilbåge var annat än att använda knallpulverpistoler i stadslivet. Nu kan jag tänka mig att leva inte som indian men som Thoreau, som bodde i Massachusetts på 1800-talet. I Skogsliv vid Walden skriver han om hur han med hjälp av vänner bygger ett enkelt hus (en liten friggebod kanske) i skogen, och hur lite han behöver för att leva bekvämt. För min del skulle det kunna gälla sommaren. I botten finns fortfarande indianen som jag föreställde mig honom som tioåring.

En kniv i bältet behövs alltid för allehanda göromål, en såg för att kapa ved och en yxa för att klyva den. Pilbågen däremot är helt borta från mitt tänkta redskapsförråd. En spade hade inte indianerna som jag läste om, men den skulle behövas för att göra ett litet trädgårdsland.

Numera blir mitt ansikte snabbt rött på sommaren, vilket inte är mig till någon glädje, eftersom jag insett att en sådan hud behöver skyddas för solen. Att ha axellångt hår skulle jag kunna ha idag, när jag bestämmer själv, men jag är tyvärr inte tio år längre. Ett pannband med en fjäder i passar inte heller till min nuvarande identitet. Det blir i så fall till att flytta till någon plats i Indien, där det lever en del hippies.

Huggormar är inte längre dödligt farliga; getingar är farligare. Jag behöver alltså inte springa i panik om jag ser någon orm. Förresten är de utrotningsshotade.

Rollen som indian är numera inte användbar på det sätt som jag tänkte när jag var tio år. Men att ströva i skogen, upptäcka fåglar, se ekorrar klättra uppför en stam och drömma om det enkla timrade huset känns bra. Dock har jag inga kompisar som skulle kunna hjälpa mig att bygga ett sådant hus som Thoreau ville ha och flyttade in i.